

LÁSZLÓFFY ALADÁR

UTÓKOR

A klasszikum, látod, már fegyelem,
amit a senkik máglyára ítéltek,
és ember élt a könyvön, kenyeren,
akit szabályok félve, élve kértek.

Alábukunk, vezényelték a bölcsek,
s hogy élni mindig legyen dús öröm,
halál után is csendben tündököltek
egyenlítőn, magányos sarkkörön.

Hát szót fogadj! A könyvek ablakából
vakítón süt a nap: a két szemünk,
vörös vizsály, mely meg nem szűnt magától
és elpusztulni sem tudott velünk.

A holnapot a tengerek befutják,
szép tömegek, a szó s a szerelem.
Mindenben járd a forma biztos útját,
csak megmaradni tanulj meg velem.

EGY HASONLAT SZERELME

Erős vagyok, mint aki hozzád szólhat.
Erős leszek. Ha ez se tudható,
hiába keveredtünk háborúdba.
Aki beszél még, biztos nem halott,
akit az írás néma méltósága
falakba épített, onnan dalol.
A csend, a csend, egy hasonlat szerelme
amíg virágnyt világít a nyelvnek,
addig a mindenség keresztje idelátszik,
addig van észak-dél és valahol
még lesz remény, hogy megkeresselek.
És mégis máris győzelem, hisz mindig
békében is lehettem önmagammal,
ha bármily messziről,
de hallgatod.

IOAN ALEXANDRU

MINTHA A PARADICSOMBA . . .

Nálunk a temető
Fél hektárnyi közös föld,
Kőkerítés veszi körüli,
Hogy meg ne fertőződjék tőle
Az élön s szabadon maradt mező.
A fakereszttek néhány év múlva
Megdőlnek, aztán meghalnak ők is;
Kóbor kancákon
Furesa férfiak jönnek s ellopják őket,
Tüzet raknak a keresztkekből.
A sírok helye elmosódik. —

Durva fű burjánzik itt mindenfelé,
Mint legénykéek fején a haj téli éjeken;
Mikor a temető megtelt, kezdenek mindent előlről
Egyik felétől a másikig:
Nagyapám sírja a dédapám fölött,
Apámé a nagyapámé fölött,
És ugyanígy a régi bíró
A még régebbi bíró fölött — a régi pópa
Az azelőtti pópa fölött,
A régi falu az ősi falu fölött.

A temető szélén szilva- és almafák nőnek,
Illatozó virágok borítják őket,
Leheletük mélyen
A tárgyakba ivódik,
Akik átutazóban nálunk járnak,
Bal kezükön a húsukba nyomódott órával,
Öregségtől görnyedő háttal —
Ámuldoznak, mintha
A paradicsomba tévedtek volna.

LÉGI LÁNG

Légi lángok lágy lengé fények
Liliomerdőből kikélnék.
Légi láng lépek fészekodva
Ezredek mézétől csorogva
Világokon túlról suhansz
Sehol nem állsz meg nem pihensz
Hajnal amelynek nincsen soha vége
Légi lángok lágy lengé enyhe fénye.

Ki téged vár szeretve vár
Szeretve hiszi lágy sugár
Hogy egy napon majd enyhe fény
Kiteljesedsz a táj egén.
Akinek te vagy hitvallása
Három ember jó látására.
Légi lángok lágy lengé fények
Liliomerdőből kikélnék.
Annyi a feledés s az éj
Világokat nyelt el a mély
Virrasztó létükből reményre
Csak te maradtál fények fénye.

Légi lángok lágy lengé fények
Aki idegen meg nem érthet.
Lágy fény gyógyító puha nász
Óvtad míg telt év százra száz
A szomorút a jótalant
A sirót és a szótalant
Kiknél a szomjazó zarándok
Veled lelt hajlékot zsarátnok.
Isteni gyógyír enyhe fény
Dicsfény az idegen fején
A fénytelen vén föld felett
Szavad szent törvénye lebeg.

JANCSIK PÁL fordításai